

Setmanari

d'actualitats

Sr. Carrasco Formiguera:
Us recordeu d'aquell míting del cinema Gran-Via?
Després de la vostra intervenció parlamentària de dijous passat, ens sembla que no vos en recordeu.
I vós sou d'esquerra?

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 2'50 trimestre

20 cèntims

EL CARNESTOLTES D'ENQUANY

Models de disfresses per als nostres regidors

(Caricatura per SIFO)

EDITORIAL

Fets vergonyosos

Per als nostres Diputats

Hem deixat esmunyir plàcidament els dies contemplant, en qualitat d'espectadors imparcials, el desenvolupament de les sessions al Congrés de diputats de la capital d'Espanya.

Ningú, absolutament ningú, ha plantejat a la Cambra l'escandalós lladrocini que la Llei permet a una entitat que diu que ha estat creada a Espanya per a implantar el règim obligatori del Retir obrer. Ens referim a l'«Instituto Nacional de Previsión».

No volem fer ací la crítica d'aquest «Instituto». Els fets, més que les paraules, es cuidaran de palesar a l'opinió de com actua. Ella que jutgi i, amb ella, els nostres homes que són al Parlament representant a les comarques gironines.

Fem una miqueta d'història: una coneguda empresa d'aquesta ciutat afilià al Règim Obligatori del Retir Obrer, a tots els empleats i treballadors que tenia en l'època de la seva implantació. En el decurs del temps, l'empresa s'ha trobat en tres casos, ben curiosos per cert, per la solució que ha donat als mateixos «el benemérito Instituto».

Primer cas: arriba un home a l'edat reglamentària. Seixanta quatre anys. La caixa, al cap d'un any i mig d'anades i vingudes, de signatures i més signatures, de preguntes i més preguntes, entrega a l'afiliat una quantitat i queda deslligada en absolut de tot compromís amb l'empresa i amb l'obrer jubilat. La quantitat entregada, en total, no arriba a 800 pessetes. L'home aquell, vell i xacrós, no apte per treballar, ha de passar els dies que li resten d'existència amb les 800 pessetes entregades.

Segon cas: L'Empresa allistà a una dona que amb estat d'embaràs entrà al treball. Aquella obrera als vuit mesos d'ésser a la casa i per tant, allistada al Segur de Maternitat, té bessonada. Un nen i una nena. La dona en qüestió té cinc criatures més. A casa seva és un devassall de llàgrimes i un món de misèries. Una veritable llàstima. Es reclama el «seguro maternal» i l'«Instituto» es nega a satisfer-lo al·legant que l'afiliada no porta el temps reglamentari al Retir Obrer. Ni la trista situació de l'obrer augmentada pel doble part, ni els precés de l'empresa, foren prous per a lograr la migrada subvenció de cinquanta pessetes a què tenen dret les parteres.

Tercer cas: Una defunció. Un treballador de la casa és afiliat al Retir Obrer des del primer dia de la seva implantació. Una traïdora malaltia ha segat la vida d'aquest home i una família ha quedat esmicolada. L'empresa sol·licita a l'«Instituto» que les quantitats pagades pel retir obrer del seu treballador siguin entregades a la família. Inútil pretensió. La caixa es desentén i diu que en aquest cas no pot entregar res i el diner aquell, que no li pertany, resta al seu poder.

Podríem citar altres casos. Aquests són prou eloqüents per sí sols i esperem que els nostres diputats al Congrés intentaran portar a la Cambra la impressió dels fets exposats, que denunciem, a fi i efecte de lograr que sigui dictada una Llei que assegurí al treballador la seva no llunyana vellesa, la seva seguretat a la família en cas de defunció i el seu segur maternal en totes les èpoques i en tots els casos.

Fets de la setmana

Nou periòdic

Hem llegit a «El Automista» que avui sortirà a la llum el setmanari «Vibració», portaveu del «Partit Català Republicà» d'aquesta ciutat.

La notícia és presta a un petit comentari: Hom voldria veure en aquest setmanari i responguer al seu nom llampant, aquell caràcter net i català de la política honrada i que s'inspira en un vertader ideal. Es clar que no dubtem ni un moment del seny i de la equanimitat dels seus dirigents, molt coneguts de Girona, admirats i respectats pel seu pur catalanisme. A més això no és suficient per a una bona orientació pacífica. Avui que el republicanisme i el catalanisme són tan explotats. Es necessària una actuació vibrant, pacífica i d'estímul per a què tots aquells esprits inquiets que encara no han pogut situar-se idèologicament o que vacil·len en definir-se influenciats per la forta posició econòmica, trobin en ella una orientació concreta, capaç de disciplinar-los i de despertar en ells llafany en la lluita noble i desinteresada de la ciutadania.

La dissolució de la Comp. de Jesús

Puntualment s'ha complert el plaç concedit pel Govern, en decret per a la dissolució de la Companyia de Jesús. A Girona apenes ha tingut ressonància aquest decret, i això que es considera com una de les ciutats més mimades pel clericalisme. Es diu que els set jesuïtes que vivien en la residència prop del Sagrat Cor, s'han distribuït entre altres tantes cases.

Ni un crit de protesta, ni una exclamació, no estat objecte, perquè el fanatisme catòlic—no religiós—i el sentimentalisme fesin de les seves. Avui ja no és temps per certes manifestacions i menys encara per certes maniobres que es succeïen en el segle passat. Les lleis s'han de complir

EXPRES BAR

(LOCAL MUNTAT AMB TOT EL CONFORT MODERN)

SERVEI A LA CARTA - OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA DE LA LLIBERTAT

GIRONA

puntualment i més les que afecten a la consciència, per dissort nostra encara víctima dels prejudicis més escarrancats en la major part dels ciutadans espanyols i catalans.

El decret de dissolució de la Companyia de Jesús, ha caigut en hora oportuna junt amb l'admirable dijous de defensa de dit decret pronunciat per l'ex-ministre de Justícia senyor Albornoz.

Els obrers parats

El Sindicat Únic, que pels assumptes obrers ha demostrat un interès i una tàctica meravellosa, volia celebrar una reunió per a parlar dels obrers en atur forçós. Però el governador, tot un senyor Ametlla, cansat ja de permetre que l'esforç sempre recaigués en un mateix Sindicat els va comunicar que no creia oportú celebrar mena de reunions. Això, als sindicalistes els ferí de l'ànima, doncs, segons en compten, aquesta vegada anava de debò l'acabar d'una vegada el problema dels sense feina.

Ens han informat que tenien la intenció d'implantar a aquesta ciutat la jornada de sis hores, i així—segons ells—hi hauria feina per a tothom. Llàstima d'ocasió en no permetre's la reunió!. Que comptin amb nosaltres, que tractant-se de treballar menys i guanyar més sempre farem per un.

BOLVES

Dimarts es començaren, a Ginebra, les conferències preparatòries per la Gran Conferència Internacional del Desarmament.

Cada delegat trobà al seu escó un exemplar del projecte de conveni que haurà de servir de base pels debats.

Els punts d'aquest projecte a examinar són: Reducció del número d'hommes en files, Limitació i reducció del material bèlic (canons, avions, fusells, vaixells), Limitació dels pressupostos de guerra, Imformació mútua referent a l'estat dels respectius armaments, Compromís formal de no utilitzar en cap cas els mitjans de guerra química (Gasos i bacteriològica) i, finalment, impediment als Estats vençuts a Versalles per augmentar llurs efectius de resultes d'aquest conveni.

És a dir, en el projecte es limita tot. Si la poca veu del nostre setmanari arribés a Ginebra, preguntariem a tots aquells *turistes de departament d'Afers Estrangers*: I la mala fe, no la

limiteu? I els papers mullats, no els limiteu?

* * *

Don Melquiades va dir diumenge passat: «¿Es que se quiere identificar el problema catalán con el problema del nacionalismo del mismo nombre?»

I doncs... quèl?

* * *

Copiem i traduïm de:

«Luz».—«L'espant que ha tingut Espanya aquests dies passats, les conjuracions i tot».

No sabeu de què vé?

Don Melquiades sí que ho sap. Va dir-ho diumenge passat: «Tot vé de que s'ha dit al poble lo que no se li pot dir».

El que no es pot dir és el món en que viu Don Melquiades.

* * *

«Luz».—«L'absència de la revolució popular va usser la glòria del 14 d'abril».

Així ho ha dit, també, l'inventor del reformisme-democràtic-progresista-liberal.

Sobre aquesta i algunes altres absències hi hauria molt a dir; hi hauria per dir moltes coses que no sentirien a glòria precisament.

* * *

S'ha constituït a Girona l'«Associació Mèdico-Farmacèutica», sota l'advocació dels Sants Cosme i Damià.

Els organitzadors de la mateixa són els Senyors Lluís de Puig, Joan Tarrús, Josep M.ª Vila, Lluís de Pont i Joaquim Castany.

Els fins de l'associació són per a conservar i estimular l'esperit catòlic, científic i social entre els seus socis metges i apotecaris residents a les comarques gironines.

En els estatuts presentats al Govern civil, no parlen de rebaixar les visites ni de guarir de franc els malalts pobres.

* * *

Per incomparència del regidor Senyor Pasqual no ha estat possible asabentar al públic dels treballs portats a cap per l'Ajuntament a fi de treure del cor de Girona els ridículs magatzems de ciment que el no menys ridícul Senyor Pau Pérez explota.

L'assumpte quedà sobre la taula. Esperem que Pasqual, la setmana entrant, no deixarà d'ocupar el seu lloc.

* * *

A la darrera sessió municipal mancaven deu regidors. Foren els següents: Santaló, Vila i Sabater, Re-

gàs, Pasqual, Tordera, Bassols, Güell, Varderi i Julià.

Llorenç Busquets arribà a l'acabar la sessió.

Cal tenir-los present, ciutadans!

* * *

Quan al rellotge de la ciutat toquen les vint entrà el Sr. Busquets,

* * *

Si la reforma de les contribucions és una necessitat nacional imprescindible per a la defensa del crèdit de la República, nosaltres defensarem la reforma projectada.

Tots els sacrificis que calguin pel bé de la República!

* * *

El poble pregunta:

D'aquella Comissió de Responsabilitats què hi ha!

I d'aquells generalassos empresonats?

I d'aquell doctor Albiñana?

I d'aquells morts d'Annuà!

I d'aquell emprèstit a la casa Morgan?

Senyors diputats per Girona:

SS. SS. tenen la paraula!

* * *

Quan anirà a les sessions municipals el senyor Bassols?

Quan anirà a les sessions municipals el senyor Güell?

Indiscrecions

Reforma del calendari o "gaffe"?

No ho saben? Doncs llegiu a «El Autonomista» del divendres dia 25 de Gener, un anunci que hi ha del Coliseu Imperial.

Allí hi veuran, oh sorpresa! que si el diari es publica el divendres dia 29, l'endemà serà *dissabte 31* i l'endemà passat lògicament té d'ésser *diumenge 32!!*

Ja ho teniem entès que es reformava el calendari, però no tan aviat!!

I ara que parlem d'això..

Diuen que «El Autonomista» farà un número extraordinari els dies 67, 89 i 95 de cada mes...

No ens ho creiem! I ara!

També ens diuen que «El Autonomista» els dies 0'60 i 0'05 de cada mes, repartirà uns passis per a poder passejar per la escullera de Pedret.

Tampoc ho creiem!

Ventoses dolentes

«La Veu de Catalunya» en un editorial del número del dia 4 dels corrents feia l'elogi de *l'actitud patriòtica i discreta de l'ex-ministre de Finances*.

Naturalment que aquest ex-ministre és el senyor Ventosa.

Ja feia bé «El bé negre» de dir que *El nostre mal no vol Ventoses*!!

Cinegètica regidoril

Dijous passat, un regidor que va assistir al cinema «Gran Via» al sortir deia a un altre acompanyant:

—Ja m'ha agradat, ja; però sembla que em va agradar més *Ciriaco de Bergerac*!

L'acompanyant encara riu... i nosaltres també!

Cantem! Cantem!

Diumenge passat el sabater Malaret va sortir per anar no sabem si a La Bisbal o a Palafrugell. A les nou de la nit, de retorn a la nostra ciutat, pujà a Flassà al tren mixte que arriba a Girona prop de tres quarts de deu del vespre.

Com siga que a aquella estació el mixte té d'esperar el pas de l'express de Barcelona, en Malaret matava el temps comentant amb els seus acompanyants les incomoditats dels trens de via estreta i dels wagons dels mixtes de via ample.

Un dels viatgers deia:

—Si, quan viatjo en trens carrinclons com aquest, em poso a dormir que és un gust.

Això, en Malaret, respongué:

Doncs jo, no hi puc dormir als trens. Quan tinc de viatjar amb els de càrrega, per passar el rato, em poso a cantar tot sol!

Bolves cursetístiques

A. M. D. G. tingué l'excel·lència d'enternir el tendre cor de la *señorita más joven del Tribunal*. Això de tenir d'escoltar, «esa admirable companyia de Jesús» i altres expressions semblants, ens sembla poc oportú, talment demostrà una cristal·lització de les «órdenes de la dictadura» en el seu cervell.

No podria donar-nos la persona més indicada, un reactiu per aital cristal·lització?

* * *

L'altre dia poguèrem apreciar que, l'entrar un segon tard a classe, té per aquell èmul de sergent de guàrdia civil, una importància cabdal.

Podria guardar l'estarrufament de plumes per altra ocasió més propícia. Per diari, ja en tenim ben bé prou amb les seves inoportunes becarrades.

* * *

Els binocles «Zeus» són els més acreditats.

Això no ho deuen saber aquells que han de fer tan el coll d'oca per a fitar els treballs dels cursetistes.

* * *

Estem preguntant, malgrat el nostre anticlericalisme, perquè la bonhomia del President, no sigui hipocresia.

* * *

Encara no s'ha donat compte de què no tracta amb criatures el senyor Inspector?

Que potser s'ha arribat a creure que hi té molta pràctica en tractar-ne?

Tots vàrem palesar-ho en el desenvolupament de la seva famosa «llició model» de la lectura comentada Veritat Cursetistes?

Hi ha un Inspector a Girona que demostra clarament que té excel·lents aptituds per exercir de guàrdia d'assalt

El recomanem per la nova promoció.

* * *

Una de dos: o a la Geografia que hem estudiat tots, estava equivocada o el que descarrila molt és el que ens la explica ara. Perquè això de que l'Atlàntic, banya les costes orientals d'Àsia i altres per l'estil, o són noves orientacions pedagògiques o preté fer-nos rodar el cap.

* * *

A les farmàcies gironines, ja no queden reforçants ¿sabeu per què?

El tribunal en previsió de l'acumulació de fòsfor que necessitarà per corregir els treballs, *con equanimitat y estricta justicia*, els ha acaparat.

Nosaltres voldríem que aquest fòsfor en el seu cervell, no resultés estantís.

* * *

Hi ha unes mentes tan formidables dintre del professorat que amb 194 dies encara no han pogut arribar a una interpretació de lo prescrit a lo «Gaceta» en el que fa referència a les qualificacions dels treballs.

* * *

La paraula estructuració tots sabem s'ha fet de moda, d'ençà de la República.

La paraula suggerència ¿qui la posada de moda cursetistes?

* * *

Es de raó que els cursetistes gironins tinguin de fer treballs «extres» a casa?

Per què determinat Professor preté substituir la llició per problemes?

Ens informarem del cas.

* * *

Ves qui ho hagués mai dit que en Quimet fos tan divertit.

* * *

Tot explicant la llició fa tabola de debò.

* * *

L'ideal seu ha sigut

Anar passant les estones;

Cobrar bones pessetones

I tuturut, qui gemega ja ha rebut.

* * *

Salut cursetistes! Bona sort!!

Sastreria COLL

La millor assortida

La més econòmica

Cort-Reial, núm. 3

GIRONA

que ens veiem capaços de fer, es dir que «Charlot,» s'ha superat a ell mateix que ja es dir.

Com a autor, no desmenteix, ans be confirma, el temperament de que sens dubte està dotat Chaplin i que ja venia descobrint-nos en anteriors produccions.

Solament un temperament essencialment místic i sentimental, es capaç de concebre un argument com el de «Les llums de la Ciutat» i interpretar-lo en la forma magistral que ell ho fa.

Tota la producció, està plagada de moments bellíssims, únics, que per a sempre mes ens faran recordar la figura estrofolaria i ridícula del simpàtic trinxeraire fet a totes les adversitats de la vida, que, malgrat tot, amaga una ingenuïtat i un cor mes gran Catedral, capaç de sentir un amor que ratlla l'heroisme.

Tres moments culminants d'aquest film, que, al nostre entendre, valen per tot ell i que ens diuen d'un temperament, el que una ploma selecta difícilment aconseguiria: l'escena del robatori en la casa de l'amic mil·lionari, en un moment de la qual el trinxeraire es veu acusat injustament de lladre i detingut com a tal, tenint una rma als dits, que ingenuament entrega a la policia; l'altre, el gest olímpic amb què llença una borilla en el precís moment de creuar el cançell de la presó on és portat i que revela l'íntima satisfacció d'aquell home per l'ideal satisfet, davant el qual no sent la més mínima impressió a l'ésser empressonat; l'últim, els darrers moments del film en què es troba al davant de l'aimada amb la vista guardada i on Charlot, a l'ésser reconegut veu desfeta per a sempre més la il·lusió suprema.

Un film, en fi sobre el qual, tot el que es digui és poc i que tindria de veure tot Girona, grans i petits doncs per a tots és.

JUDEX

* * *

Teatre Albéniz

«El Perfume de la dama enlutada» del mateix caire policíac que «El misterio del cuarto amarillo», ja que és la continuació d'aquest darrer; misteris per tot arreu, fresses i efectes de llum estudiats per tenit l'espectador en un estat d'ànim que li faci sentir amb emoció les escenes terrorífiques del film. Però «helas!», com dirien els francesos, sense conseguir-ho, el pú-

Teatre Albéniz

AVUI I DEMÀ

El perfume de la dama enlutada

per Huguette Duflos i Roland Toutain

FILM «OSSO»

Interessantíssima pel·lícula detectivesca en la que s'admiren fantàstics i bellíssims paisatges de «Côte d'Azul».

Marie Prevost en

Mujeres Ligeras

acompanyada per Bàrbara Stanwich i Ralf Graves

El film còmic

CASA DE FIERAS

blic d'avui dia fa temps que està guarrit d'aquella malaltia criminològica que un temps feu furor en pel·lícules com «La moneda rota», «El misterio de los 13», etc.

No creiem que «El perfume de la dama enlutada» sigui una pel·lícula apropiada al temps que vivim, deu anys enrera hauria sigut un film ideal però en l'actualitat no deixa d'ésser un anacronisme.

Solament hem de remarcar una diferència grandíssima entre els antics films detectivescos i el de Marcel l'Herbier; la tècnica, la fastuosa presentació i la fotografia tan nítida fan una pel·lícula admirable com execució de «El perfume de la dama enlutada».

Els actors interpreten els seus papers d'una manera impecable, llàsti-

ma que l'assumpte no sigui apropiat a artistes d'aital talla.

Roland Tontain és sens dubte un atleta amb facultats extraordinàries. Difícilment Gaston Lerroux hauria trovat un artista que interpretés el seu Rouletabille amb més fidelitat.

Huguette Ex-Duflos molt bé encara que el seu paper no sigui tant destacat com el de Tontain.

«Mujeres ligeras», un film sense gran interès. Argument molt vell: Un noi de casa bona s'enamora d'una aventurera arrepenida que l'estima de tot cor, la família del noi s'interposa i... el final de sempre, l'amor venç i ¡catacruc! casament.

Sort que la de dibuxos ajuda a salvar el programa. Les simpàtiques rates i el gat de costum fan passar uns moments vertaderament divertits parodiand «La Venjança de Troya»,

Ego

* * *

Gran-Via

«FATALITAT»

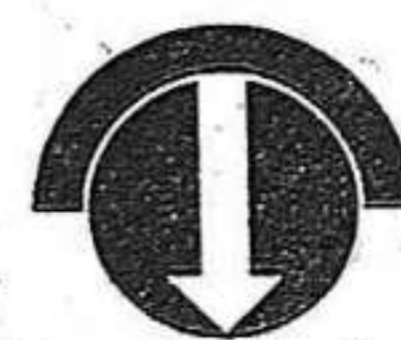
Un autor teatral sempre, o quasi sempre, a l'escriure una obra, ho fa tenint en compte que els seus personatges tindran d'ésser encarnats per artistes diversos. Això fa que no s'hagi de sotmetre a les exigències imposades per les facultats espirituals, intel·lectuals o físiques d'aquells, i pugui crear lliurement i independent en benefici de l'art teatral.

De vegades—i en Von Sternberg amb més freqüència que en cap més altre—succeeix el mateix amb els directors del cinema. Són molts, però,—i és lamentable—els que conceben l'obra o fan l'adaptació tenint els

Amplificadores especiales para salas de baile, Sincronizadores, Altavoces electro-dinámicos, y amplificadores de Cines y Radio-Phono

F E R M
FABRICACIÓN NACIONAL

Pick-up WEBSTER

Representante exclusivo de la provincia: **LA INDUSTRIA ELÉCTRICA**
Ciudadanos, 11 = — = **GERONA**

ulls fixats en l'actor o en l'actriu X. Reben, doncs, la influència directa d'aquests, i, en lloc d'anar aquesta influència de l'interior—autor—a l'exterior—actor—, va al revés. Tan és així, que hi ha, per exemple, qui escriu arguments de films que haurien d'ésser interpretats per Jannings o per Bancroft; per Gilbert o per Barrymore; per Broock o per Powell; per la Garbo, per la Swanson o per la Bow.

L'argument de «Fatalitat»—i per què no «Deshonrada»?—, del qual n'és autor el propi Von Sternberg, ha estat escrit expressament per la Dietrich, de cara a ella i amb els ulls posats damunt d'ella. N'estem tan convençuts, que no considerarem arriscada firmar que Von Sternberg ha estat la primera víctima del seu descobriment. El director de «Molls de Nova York» i «Marroc», s'ha encarat amb Marlene; ha examinat atentament aquells pòmuls sortits i descarnats; s'ha fixat en aquells ulls llambregants; l'han impressionat aquella boca cínica i aquelles cames tornejades i aquell cos esbelt i aquelles carns eixutes i aquells moviments eròtics: ha meditat sobre l'impressionisme que era capaç de reflectir aquell esguard esllanguit, indiferent, depravat i humà a l'hora, i després de llargues meditacions i de llargs processos de construcció i destrucció d'ombres fetes en les regions de la fantasia color blanc i d'imatges elaborades en els espais del cervell, s'ha dit: «Vet ací un tipus ideal d'espia». Després...

Després s'ha torturat la imaginació per a fer una història d'espionatge l'acció de la qual devia desenvolupar-se, preferentment, a Viena, la ciutat que el veié néixer, a tots els múltiples fils i episodis de la qual tindrien un mateix principi i final, un mateix punt de partida i d'arribada: Marlene Dietrich.

Sí. Aquesta vegada Von Sternberg, segurament en el desig d'enlairar Dietrich, ha aminorat la seva força creadora. Ell, tan amant de la llibertat—recordeu «La llei de la xurma», «El món contra ella», «La redada», «De home a home»—, s'ha convertit en esclau i presidari de les facultats artístiques de la Dietrich. Per què? Per a fer-li assolir el primer pla de l'actualitat cinematogràfica? Segurament. I hem de confessar que en aquest sentit ha relluït totalment, absolutament. Tothom recordarà aquest treball magnífic, insuperable,

de l'ex-ballerina del cabaret d'Alemanya.

I ara se'ns acut aquesta pregunta: Què esdevindrà Marlene quan Von Sternberg deixi—si mai ho fa, que ho veiem difícil—de dirigir-la?

* * *

Ens trobem al carrer, l'asfalt del qual, que reb el bes amorós de la pluja, lluu com la plata, amb una dona vídua, bella, intel·ligent, indiferent, avorrida, d'una vida desigual, atzarosa, que ni aprecia la vida ni tem la mort. I com que l'importa molt poc el que puguin dir i pensar d'ella, no s'amaga de confessar els seus sentiments.

El cap d'una organització de serveis secrets que es cuida de procurar al seu país informes sobre els projectes bèl·lics dels seus adversaris, procura atreure-se-la a sí per a convertir-la en ço més baix i denigrant: espia.

Marlene, avorrida, indiferent a tot, accepta. El talent, l'ànima, el cos, tot ho esmerçarà per assolir l'èxit i servir la pàtria. Utilitzarà els mitjans més oposats: un gat, un piano. Ara la veureu somrient, el rostre amagat sota una careta que us cridarà l'atenció poderosament, en un ball carnavalesc i adés us engrescareu amb el seu vestit i amb el seu pentinat que us recordarà l'heroïna de «Resurrecció» d'en Tolstoi. Matarà un espia compatriota seu que s'ha passat a l'enemic; enamorarà—tot enamorant-se'n ella també—un altre espia, adversari rus; el narcotitzarà; farà que el prenguin; satisfarà amb ell els seus apetits sensuals... i quan estigui a punt d'ésser fusellat..., deixarà que es faci escàpol.

Cinema "Gran-Via"

AVUI I DEMÀ

Clara Bow interpreta

Amor entre millonarios

Es un film Paramount

Marlene Dietrich

Víctor Mc. Laglen

Lew Cody

Barry Norton

INTERPRETEN

FATALIDAD

de Von Sternberg

L'estimava massa!... (Von Sternberg no ens remarca pas massa aquesta estimació. Hem d'aguditzar una mica els sentits per veure-ho). Ha complert sempre bé el seu deure d'espia però ha comés un delictes d'alta traïció i és just—quina justícia!...—que el pagui amb el seu cap. Marlene avançarà, ferm el pas, clara la mirada, atenta l'oïda, imperturbable i serena, avorrida i indiferent com sempre, cap a la mort. Encara aixgarà amb el drap que havien de tapar-li els ulls—cosa que que refusa—les llàgrimes d'un jove oficial que es nega a ordenar la seva execució. Uns segons només més tard... i sobre la neu gebrada hi rodola el cos emplomat d'una dona, espia, traidora, que no havia comés altre que estimar i perdonar.

D'aquell cos temptador, d'aquella intel·ligència preclara d'aquella ingenuïtat perfidiosa, ja no en resta res.—«La mort? No m'espanta pas. Serà el fi perfecte d'una vida imperfecte»...—ens diu en un moment del film.

Per fi, el seu somni realitzat.

* * *

Aquest mateix argument, en mans de qualsevol altre director, hauria esdevingut una cosa vulgar que probablement ens hauria avorrit a tots. En mans de Von Sternberg esdevé una cosa extraordinària. I és que de directors com Von Sternberg, que sàpiguen produir aquells efectes de llum iombra; que sàpiguen trobar música adequada i decorats suggestius i actors tan bons com Mac Laglen i Von Seyfertitz i Norton i Cody; que sàpiguen que s'ha d'emprar un segon terme per a remarcar una característica d'ambient i un primer pla pet a fet ressaltat un motiu d'un fet psicològic o un estat d'esperit; que sàpiguen jugar amb el gris i amb el blanc de neu i el negre de nit; que tinguin consciència plena dels mitjans que empren per a produir una emoció intensa o un ambient mistetiós, usant-los sempre amb una sobrietat remarcable; que sàpiguen en fi, ordenar les escenes i connectat-les, orientant llur successió pels viaranys de la lògica més puritana servant el ritme més encantador, n'hi ha pocs, tan pocs, que nosaltres quedariem amb un sol: Josep Von Sternberg.

* * *

«Fatalitat», haurà agradat o no. Però tothom, en tenim el convenciment, haurà trovat que era un film interessant.

U. S. JANER

Xafarderies Polítiques

ES DIU:

...que el nou setmanari que avui sortirà a Girona portarà per nom «Vibració».

...que pertaneixerà al «Partit Catalanista Republicà» i defensarà els ideals de catalanisme i democràcia.

...que el seu redactor en cap serà l'advocat Joaquim de Camps i Arboix, adjunt de la Generalitat a Girona.

...que aquest setmanari no tindrà res a veure amb la gent del carrer del Carme.

A la Drogueria Martí.—Trobareu les pintures cel·lòsiques especials per pintar bicicletes.

...que Camps i Arboix fixarà en ell la seva posició política davant els moments actuals.

...que ja era hora que ho fés. Per fi podrem saber cap on navega Camps i Arboix, ja que no podem creure que estigui compenetrat, políticament, amb Santaló.

...que Julià continua amb l'obstinació de no assistir a les sessions municipals.

Drogueria Martí—TaunitnBrsst Ex—
cel·lents sense parió per tenyir en fred tota mona de robes

...que semblant descortesia amb els seus electors no es pot pas consentir.

...que si passa això és perquè entre la gent del carrer del Carme no hi ha veritable disciplina política.

...que d'haver-n'hi, el partit no consentiria de cap de les maneres que un dels seus homes negligís les obligacions contretes amb el poble el dia dotze d'abril.

...que la «Lliga» tampoc en té gens de disciplina política, ja que de tenir-ne obligaria al seu afiliat senyor Vila i Sabater a fer acte de presència a les sessions municipals.

...que el poble de Girona sap assenyalar amb el dit als homes que no compleixen amb llur deure.

...que a la llista negra de mals regidors començada per Bassols i Güell, seguiran aviat, de no prendre els partits mides radicals, els Torredra, Julià, Santaló, Vila i Sabater, etc.

...que l'únic partit que fa que tots els seus homes siguin a les sessions municipals és el «Partit Catalanista Republicà».

...que a l'últim creurem que és l'únic partit a l'Ajuntament que sent la política.

...que continuant així, els seus homes es captaran ben aviat les simpaties del públic.

...que una vegada guanyades no tindria res de particular que deixessin les males companyies.

Denunciem . . .

Al Sr. Inspector del Treball, que el Sr. Sagrera no té per a res en compte la jornada mercantil, i en el seu establiment ven a totes hores.

A l'Ajuntament: que el Sr. de la Clínica Dalmau encara té sota les voltes de la plaça de la República unes peres que ja fóra hora de que haguessin estat tretes.

Malgrat les ordres donades per l'Ajuntament, als cafès de la rambla, i particularment a can Norat, tenen engegats «a tot gas» els altaveus de la radio fins tard (dissabte passat a 3/4 d'una), privant de dormir als pacífics ciutadans de la rambla.

Volem creure que el nostre Ajuntament no haurà donat permís a determinades empreses, per a convertir el més concorregut lloc de passeig de la nostra Ciutat en un «estenedor de roba», doncs no causen altre lamentable efecte els anuncis instal·lats a la part alta de la Rambla de la Llibertat.

A l'Ajuntament hi ha un Major-dom que es diu Sendra que, generalment, cuida de donar instruccions a les companyies que actuen al nostre Teatre Municipal.

I diem que és ell qui ho fa, perquè no podem creure que la Comissió de Cultura se'n cuidi ja que de fer-ho no haguessin oblidat els seus components que hi ha un acord del Consistori que priva d'anunciar les obres en castellà i nomenar Teatre Principal al que avui és, també per acord de la majoria, Teatre Municipal.

Això que sembla tant poc interessant i que si s'esbrinés a fons ho és molt, no ho tingué present ningú quan la vinguda de la companyia de comèdies de Carme Moragues a la qual es permeté anunciar les seves obres en castellà al «Teatre Principal».

Si com supsem és realment el Majordom Sendra l'encarregat d'aquestes gestions, no seria per demés que els homes que integren la Comissió de Cultura fiscalitzessin els actes del mateix bo i recordar-li, a la vegada, els acords que pren el Consistori.

BAR «ELDORADO»

DE

CARLES MOLLEVÍ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs—Mariscos de totes classes—Licors—Vins

Local amb calefacció
CAFÉ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2-Tel. 373

GIRONA

COMENTARI

El carnaval a Ginebra

Niça?. Venècia?..... cal.

Enguany la ciutat que batarà el record, que s'emportarà la palma, el «grand prix», el «derby» del Carnestoltes, serà Ginebra amb la seva pintoresca conferència de desarmament.

Allà, ben a resés de les «patacades» xinonipones, s'han reunit aquells pròcers per a tractar dels armaments de les nacions (diem-ne civilitzades). S'exhibeixen en aquell bast saló «Màscares» de qualitat superior, infinitament superior, a les que *circulen* per Niça o Venècia. Es tracta de la selecció de totes les nacions, la flor i nata de les «vedettes» diplomàtiques internacionals més destacades.

I bé!...

Les primeres sessions preparatòries s'han descabdellat entre bona companyonia, podem dir que les «Màscares» s'han limitat a lluir els seus jacqués impecables, farcits de bandes, condecoracions i de més quincalleria.

Ha estat la «rua» de la tarda al passeig, on s'hi exhibeix tot l'aparell escènic de què hom disposa, des del darrer model de cotxe, fins als guants nous de la *querida*. S'ha tractat de *marcar* davant del públic internacional i en això s'ha reeixit.

Dintre de breus dies, però, haurà forçosament de *destapar-se* la qüestió.

Tindrem encara una primera part en la que més o menys, s'arribarà a lligar caps. Com en un ball d'aquestes diades de Carnaval, es limitaran les «Màscares» ginebrines a tirar-se quatre serpentines o boles de neu, en una faisó ben amable, elegant, fina...

Sentirem bells parlaments, cants a la Pau, carregats de bones intencions, inflats de santa inspiració.

Però...

Però vindrà inevitablement el laberint de les xifres, serà l'hora de concretar els punts del desarmament...i llavors es veurà la impossibilitat d'armonitzar interessos. Els discursos s'agregaran, l'amabilitat, l'elegància, la finor dels primers parlaments, es faran rasposes.

Les boles de neu, les serpentines, el confetti es tiraran amb tota malavolença, la quincalleria haurà perdut brillantor, els jacqués ja no seran im-

REFORMA DEL CALENDARI?

EL AUTONOMISTA
 JINAS: CALLE PRENSA, NÚM. 5. — GERONA. — TELÉFON

EMPRESA **Colisseu Imperial** GIRONA
 "CINES"

Dissabte 31, nit i Dimenge 32, tarde i nit

Exit enorme

Al compás de 3x4

MÚSICA DELICIOSA

Completará el programa

SALON DE BAILE

Els famosos viatges Cinamont

VIARIAS SATANICAS

NOTICIARIO FOX

ANEXOTARIO

*Treinta días tiene Noviembre
 con Abril, Junio y Septiembre
 veintiocho tiene uno
 y los demás treinta y uno*

pecables. Assistirem a una segona part d'un ball de «disfresses», serem en el bo del bo d'aquest Carnaval de Ginebra...

Més tard, totes les «Màscares» diplomàtiques amb les cares llargues, retornaran als seus països convençuts de la impossibilitat d'arribar a un acord en aquest aspecte, es donaran les culpes els uns als altres, es parlarà

llargament d'intransigències, de mala voluntat...

I les nacions donaran nou impuls a la cursa d'armaments, i la Història afegirà una altra conferència de desarmament en la llarga llista de les celebrades des de la Gran Guerra...

I el CARNAVAL de Ginebra d'enguany, haurà finit!

CRISPES

Sr. Batlle

Aranjuez, la bella ciutat castellana, la dels jardins d'encís, honora Santiago Russinyol posant a la plaça que porta el nom del plorat artista un monument dedicat al gran «Tiago».

Girona, la capital de provínciaquina devesa ha estat tan bellament reflectida en tota la seva grandiositat en elsquadros d'en Russinyol no ha dedicat a l'il·lustre català ni el més petit tros de carrer, ni la més petita plaça.

Aranjuez ha donat una lliçó a Girona.